

ЗИМА

Премъни се пакъ земята
въ своя плащъ кристално чистъ, —
докждето погледъ стига
си́нгъ се стеле, си́нгъ сребристъ...

Побѣлѣха планинитѣ —
бѣло, бѣло е навредъ, —
умълчаха се рѣкитѣ —
не шумятъ, вковани въ ледъ.

Подъ си́нжеца спятъ цвѣтята —
безметеженъ кроткъ сънь,
и сънуватъ, че е пролѣтъ
и те слънце грѣй навънъ.

Отъ звънци, кавалъ овчарски,
тѣ дочуватъ сладкъ звънъ, —
и деца безгрижни виждатъ
въ своя тихъ и свѣтълъ сънь...

Георги Костакевъ

ВЛАДКО

Той бѣше добро момче.
Всѣка вечеръ преди даси лег-
не, заставахе на колѣне,
събираше ржце и тихичко се
молѣше. Майка му съ умиле-
ние гледаше, какъ малкиятъ
й синъ се моли Богу. Леко й
ставаше на сърдцето.

Една вечеръ малкиятъ Владко
каза на майка си:

— Тази вечеръ нѣма да се
моля!

— Защо? — запита очудена
майката.

— Всичко си имамъ, мамо!
Нѣма какво да искамъ отъ
Бога!

— Тогава ще поблагодаришъ
на Добрия дѣдо Богъ, задето
всичко ти е далъ.

— Наистина, мамо, трѣбва
да Му благодаря.

И Владко заста на колѣне
и започна да благодари, да
изброява.

За топлата стая! Защото
има много деца, които живѣ-
ятъ на студено. За меката
постелка! Защото много де-
ца нѣматъ ни на какво да лег-
натъ, ни съ какво да се
завиятъ. За хубавитѣ играч-
ки! Колко много деца не сж
ги и сънували. За добрата
майка и трудолюбивия
татко! Колко много деца нѣ-
матъ майка и татко. За здра-
вето! Защото той бѣше ви-
дѣлъ еднажъ, колко много
болни деца лежатъ въ болни-